

בעזרת השם יתברך

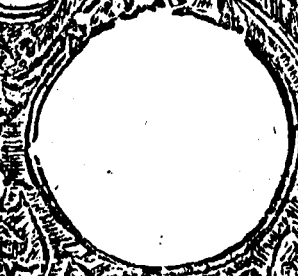
ספר
כנסת הגדולה
על שחיטה וטריפות

חודש מנחם אב שנת תשמ"ה לפ"ק

ברוקלין נוא יארק

אבידוקין אייבך
G.

כתר מויה

החל מציב

כנסת הגדולה

הוא הסובב על הטור י"ג מר"ה
ס"ח מעשה ידיו עיר וקלים הנטה
הגדול מאיר עיני חכמים רבינו **הי"ד**
בבגשת ולה"ה דיען הס' הלז בעת
ובעונה קסורי מחסרת ע"כ נדפס פעם ב'
מחדש לזכו' את הרני' חלמי ישראל וחלמיהון
ס' יגן עליהם כיר"א

בשאלוניקי יע"א

החת ממסלת אדונינו המלך שלטון סילים
יר"ה

ס' הוא היה משיירי כנסת הגדולה
לפי"ק

בדפוס המחוקק ה"ה כה"ר סעד' נכ"ר יאודה
הלוי אשכנזי ה"ו גין ונכד להישיש ונכד כה"ר
בצלאל הלוי אשכנזי נ"ע חננכ"ה

12
20
535
567

ל
1065

שחטת אף על פי שלא היה דעתו עליו מחילה נשטר
 צרכה וא' ועיין פרישה ובס' זידה לדרך מאמר ב כלל
 א' פ"ה רב טעם נן ולענין הלכה טעם סמ"ג
 דכון נ"ז וכו' בס' הקצר אבל בעל זרחה אברהם בס"ד
 סי' זא כתב דראוי לחפוס כר' צעה"ט וכחז' דאף בסמ"ג
 חודה להטור. דאם מחילה בשעת זרחה השחיטה היחזו
 כונחו עכ"ס חסדו סיביאו לפניו לשחו' בצרכו או אפי' הביאו
 לפניו חסדו. אפי' שהשלי' הא' א"צ לחזור ולזרך והב"ח כתב
 ולענין מעשה נכון להיחזק דעתו מחי' על כל מה שיביאו
 לו. וזכרנו בד' אס לא היה דעתו ע"כ מה שיביאו לו אס
 הביאו לפניו ממין הראשון לא יחזור ויזרך אפי' גמר כבר
 כל אשר לפניו לפחות וכמ"ס. בעל העיטור ר"ח
 באותה טעם וכו' שכל הוכחתי שהרא"ש מסכים עמו
 כו"כ ולדברי איומלנרי הרא"ש ראוי אלא על מין אומ"מ
 אין חזי כדאי לחייב צרכה דלמא אינה צריכה לח

טור סימן ד ובן פסעי

א' ד"ד ע"כ טעם יח מקום השחיטה. בצואר בקנה
 לצד הרא"ש משטח צבוע ולמטה כו' כ"ד אפי' כובע ישועות
 צראסו. בגהות. שחיטה ממנה וי"ל וזכר הרמב"ם בס"א
 מה"ס מקום השחיטה מן החי הוא בצואר כו' ופירש בה
 ר' הכ"מ שני פירושים והרמב"ם בסי' יב גורם מקום השחי'
 מן הלחי הוא בצואר. ב' רבינו צעה"ט לא הזכיר
 כאן. ולא בסי' כד סויר בחיטי וכן הרמב"ח בח"ה ובסמ"ק
 וכחז' דמ"א דף ט"ה ע"ג. ואפשר משום שהיו מסופקין
 בפי' חטי מהו ועד היכן הוא נמשך ומה נקרא קייר בחטי
 לכן חפסו פירוט זה הפסוק לכל ועיין. צ"ח ובס' יאיר
 נח"ב יחזו. ועיין החטים האלה אין תלחנו זקייאס וגם חזי
 חפסתי וחקרת' ושאלתי את פי גדולי הגדולים הנקייאס
 במלחכה זאת בהגון והם השיבוני שלא נזא על חלליחם
 והרא"ש ו"ל בסי' המטה כו' לכן הירא את דבר ה' לא
 יכחירו. שום הגרמה שהיו למעלה מטבע הגדולה כיון שאין
 תלחנו זקייאס ויודעין חטים הללו מה הם או אנו הם וכ"כ
 ר' יחיאל ראוי לשמו' שיתרחק מטבע הגול' ולסמו' למט' אפי'
 דקי' לכל הצואר ראוי לשמו' כדי להסחל מן הספק ע"כ וכן
 צוה מהר"י מולין שלא להכשיר כלל מטבעת הגדולה
 וכ"כ האגור בשחיטות חשכניות כחוב שנהגים להטריף
 הגרמה אס לא טייר מלא המוט בעבעת הגדולה לכל
 הראש על פני טולה כרצון דר"י בר' יאודה וכן ראיתי
 נוהג. מהר"י לנדא וכו' המנהג בכל הגלילות ע"כ. ג'
 בגמ' אמרי' רשב"ל אכשה בחולד דרובעא קרי עליה ר"י גיסא
 גיסא. ופירש"י הגם הגם כלו' יוחר מלחי הכשרה ובערוך
 פי' גיסא לשון גס לבו וזלמט"א פי' גיסא כלומר שהוא גיסו
 גס לבו בהוראה ד' כתוב בס' פנים חדשות שני אוזני
 שנשחטו ובשעת כסוי הדם נמצאת טבעת סלמה על הארץ
 יש להסחפק שארית יוסף סי' מז ובמלחא בנימן בסוף
 הספר החיר ועיין במהר"ם מלובלין סי' נד ובסי' כד
 בהבחה ב"י אכתוב בס"ד טב"ח מחמיר. ח'
 מהר"י מולין גדול הדור על א' ששחט עוף כדרכו בהכשר
 ואחר גמר שחיטה מצא טבעת מהגנרת שלם על הסכין
 והשיב דכשר דע"י גלגול הגנרת נעשה זה אגור אלק כד
 ובסי' כד בהגהת ב"י אכתוב בס"ד והאחרונים מחמירים
 שטעה כח על מקום שחגיב אונה העלוונה כו' נ"ב
 סי' לא אילתי באוני ממנו הבהות שחיטה ממנה ר"י וי"ל
 ועיין צ"ח ובחשו' הרשב"א ח"א סי' ריח. ד'
 דף טו. ע"א טעה א' ובטעם מניה לנד הראש כו' נ"ב
 לשון הרמב"ם ור' ב"י בספר הקצר ובטעם מחלחל המקו'
 שכשחמתיין אותו מחכוין וכתב בעל ט"ו אין הכי' שחלק
 א' מהרחק מחבירו זה למעלה וזה למטה כמו שמבינים
 מקצת השוחטים. סדנך זה. הוא בכל מקום שיחך בבשר
 בהי' אלא הי' הוא שהעור מחקמט ונעשה קמטי' במקו'
 השחי' והחלל מתכסה משת"כ בחורבין נשאר החלל מגולה
 ואין

ודלא. הסוגרים לצורך ברכה לכל שחיטה ושחיטה והא
 יחזו. דנגמ' לא אמרו אלא אומדה ר"י. לענין ברכה שא"צ
 אלא זרחה א' ופחם אמרו ולא. פי' איוו ברכה אלא טנפל
 מחלוקת בין השו"ס פ"ט סוגרים דר"י מודה דא"צ לזרך
 ברכה שחיטה אלא א' ויש סוגרים דלא לזרך ר"י. בברכה
 השחיטה דהיא לכ"ע ברכה. לכל שחיטה ושחיט' אלא דבה
 ח"א. בהכחה. הכיסוי והשחט' או הר"ף. כתב מודה ר"י
 להשמיענו דאין צורך אלא ברכה א' על השחיטה עומ
 היוסק. למחי' הלבחא כחניה דחטי' דר"י לא יודה הלכה
 בח"ק שחמח' חמרי' חזי לאו גברי' ר' חטנא שא' ומודה
 ה"י ס"א דא"ר ח"ק אגורה. בצריך ברכה כו' ח"כ ומכ"ל
 להר"ף דר' אומנא על צרכה השחיטה קחמ' לעולם אף ר"י
 טע' לח"ק למזרך כו' ומודה ר"י דקאמר גל' ברכת
 הסטט קוח וחז' ק' יצאו סברתו דמחי' דקאמר ומודה ר"י
 הוא על צרכה השחיטה לב' עמאי טעמי' הו' דהנך גדולי'
 דמצריכי ברכה. על כל שחיטה ושחיטה כיון. דצריך ר"י
 צ"ק רבנן כולה מודה שחיט' מצריך אלא בהגה' א' ואס
 גפס' דמודה ר"י קאמר אבל ח"ק לא ה"ל הכו' ומלמד דלסוף
 ומזכר סיני סובל פי'. זה קשה מה ראיה מייחתי הריף דאינו
 מצריך על השחיטה אלא ברכה א' מהא' דקא' ומוד' ר"י
 דלמאי ד' המודה חב"ל ח"ק אינו סובר כן כמסברי' הנך
 גדולי' אלא דאפי' הו' הו' אגורה ק"י לח"ק אלא דמר משה
 ליתק' על שחיטתו ומת' מפס' איה' על כסוי' ולמח' דמסרס
 ליה' על השחיטה לא נח' להשמיענו דח"ק סובר כן. אלא
 ח"ק אדאי' לסובר כן מהכחה. וזכר דלמח' דאף ר"י סובה
 כן. ואף אס גברסו. על הכסוי גס בשחיטה מכח' הספק
 פ"נו מצריך אפי' דאי' חית' דמח' ומודה ר"י שחמ' דח"ק
 מוד' בשחי' דאינו מנה' אפי' ח' מיה' חמ' דר' אומנא. לענין צרכ'
 השחיט' אמרה כדי שחלמוד. דאף לח"ק אינו מצריך אלא א'
 ולא אמר אלא לענין כסוי' אבל לענין ברכת השחיטה גס
 ח"ק סובר למזרך על כל שחיטה ושחיט' טעם לה' אינה
 מפסק' בזה כ"כ נר' דעתו. מסכת' אלוה' וכן בספיק
 הרמב"א ב"ה ובחבטיו ופי' נטו' אות' ס' ח"ב ור' ב"י
 בס' הקצר ובס' המסה דה' בספיק' דמט' אפי' ג' ספקק
 בזה וכו' הסכת' ב"ח וכו' ח"ק וכן הספיק' רש"ל סי' ח'
 ניר' לכל חוסי' הגדולים שחגיב' המרדכי ו"ל סוגרים
 שמצריך על כל שחיטה ושחיטה פ"ל ברכ' דעל כסוי' הכי
 ח"ז לצורך דהיינו מחי' דקאמר ר"ח ומודה ר"י לענין צרכה
 שאינו מצריך אלא א' דעל הכסוי' קא' וכמ"ס וכחז' בעל
 המפה אבל אס טח בין ב' הכסוי' צריך לחזור ולזרך
 והוא פסוט דדמי לשח בין שחיטה לשחיטה. ר' טעה
 לו ג"כ טס הר"ן בטס הר' משולם והרא"ב כ"כ וכ"כ
 בסמ"ד בטס' הרא"ב. י"א טעה מ' היינו דוקא
 כשהביאו לו יוחר קודם ציזרך על הכסוי' נ"ב וכ"כ רש"ל
 ו"ל ח' וד"א. יב טעה נג משמע הא אס הביאותו
 נ"ב ואני אומר דכי נמו דייקין הכי אכתי' ליכא למידק
 א' באותו מין דהא נחז מין חייירי ונמ' ס' ל להרא"ש בזה
 בלברי' העיטור' טיס לחל' בין מין א' ל'ב' מיניו ונחלק ג"כ
 דלהעי' אפי' הביאו לו אח' שנשחט והר"א דוקא בשהביאו לו
 קודם אבל צמינין אחרי' אפי' הביאו לפניו קודם אין הצרכה
 שצריך נמשכה עליהם והעטור' כתב ע"ד ס' ה' אין נראה
 לחלק אלא כל מה שלא היה לפניו כשצריך צריך לזרך
 עליו ח"כ היה דעתו על כל מה שיביאו לו ע"כ ונראה
 ודאי דהטור אינו מחלק כלל בין מין א' לב' מינין משום
 דלא דקק מדברי רבי' מ"ס ואחר שנשחט כו' אלא
 לסניחא ליה דה"ה אס הובא קודם שנשחט. ואף אחו'
 המין כדאיירי ביה הרא"ש ל"ח ומ"ס למדברי הטור מוכח
 דאפילו הובא קודם שנשחט יצריך עליו כ"כ ב"ח לכל
 שהובא לו אחר' צריך בין שהובא קודם שחיטה בין אחר'
 שנשחט כיון שהביאו קודם כסוי' וכסה דס' הא' זיהא דעתו
 ח' צרכה על הכסוי' ע"כ ומעה שמע' למצריך ברכת
 שחיטה בשחיט' טניה אפי' הובא לו קודם שנשחט אבל
 נשחט ריאו' מ"כ לכל טבא קודם הכסוי' הא' אפילו נא אחר

שכן חולח מלפניו ר"י ע"ט ועיין בהרמ"ע מס' סי' נב
 סטה ו' ובינה למעלה בוסט עד מבלעתא כו' נ"ב
 אמר החסיד מדבריו מוכח דמ"ט בנ"י יונה אמר ר' זירא
 עד מבלעתא ספירוטו ביונה סייעו ע"ד מבלעתא וכו'
 מדברי ר' המחבר לפיניו ולפ"י אין סיעור זה אלא דוקא
 ביונה אבל בעוף סיעורו כו' כמו נהמה ומהי מלח
 קאמר בעוף רבי זירא אמר עד מבלעתא ואין סי' זה
 מחזור דא"ל הו"ל ובינה ר' זירא אמר עד מבלעתא
 ועוד שלא ראינו לפוסקים ז"ל חילוק בין עוף ליונה אבל
 דמ"ט הנכון הוא מה שפירשו ר"ל בס' חכמה שלמה ובספר
 ים שלמה פ"ט סי' ו' ומור"ם בהגהותיו ונ"מ ובתוס' סי'
 פ"ג והדרימה והנזח בסם מהר"ח מפר"ג ומכ"ס מלוג'ין
 בס' שו"ת וכו' ומע"מ זמ"ח ליונה שם תכ"ס ה"ז וקוב"ל
 בהרבה מקומות יונה אמר ר' זירא פירוש יונה שהיא
 חכם אמר נסר ר' זירא עד מבלעתא וכו' ר"ל שיה' דעת
 פ"ג והערוך וכן יר' מפר"י גם להר"ב מהר"ס ו' וליי"ס
 מנאחי שהגיה על הגהות שחיטות מהר"י וי"ל כסגנה
 הינאה וס' דברי המדלי' והר"ה נגמ' יראה שם
 דברים שאין בהם ימקס ואין חילוק בין יונה לסת' עופות
 ודוק בנ"י וחז"ן ע"כ אך מ"ט ט"ס דברי המדלי' לא
 מנאחי במדלי' גם ר"ל כחב סכ"כ בסמ"ק ולא מנאחי
 גם מה שהנזח ר"ל כן מה שפירשו רוב הפוסקים ל"ן זה
 אין זה הכרח שאפי' שהיה פירושו ביונה עד כדי מבלעתא
 דיר' לז"כ ר' המחבר להפוסקים שהמטותיהו מסוס למטעם
 להו' דלמסקנא אין סיעור זה מכוון וכו' סג' מדברי
 הר"ף והרא"ט קאמר שהניחו ה' ליונה עד מבלעתא
 לחבו דלמסקנא למעלה ללא חזי נשחיתו בוסט אמר רב
 נחמן עד פדו חפיסח יד זיר' טדעח ר"ל דנשחיתא אי
 מפרטינו יונה סס חכס הוא זנא ליחן סיעור כולל לבהמ' חיה
 חיה ועוף ח"ס מה שהמטותיהו הפוס' מסוס דבחר הכי
 מסיק עד כדי חפיסח יד אבל אי רפי' ביונה עד מבלעתא
 היה להם להביא חילוק זה דמקמי שכתב למטה דמסיק
 עד כדי חפיסח יד אין רחיה לחולק על זה דהחם
 בשיעור דהמה קח משהי' אבל לא בעוף ואפי' אי משחתי
 בעוף לא משחתי ביונה ועפ"י כהנ"ה גם חזי למשל' שאין
 פ"י זה מחזור מה ש' ראינו לפוסקים חילוק בין עוף
 ליונה והחמה על מע"מ סת' שח"פ מפר"י יונה יונה
 ממש אין חילוק בין דרמה חיה ועוף ואפי' יונה מדמסקינן
 בחר הכי עד כדי חפיסח יד משמע דלכולה מילתא קא
 מהדר דמסקינן הכי אדא מנ"ל ה' ועוד לתק' נמע"מ
 הביא דברי מהר"א מפר"ג דדחה ס' זה מלח' השחמיט
 חר מהפוס' לחלק בין יונה לסת' עוף ולא הקשה עליו
 דאין סס הכרח דצ"ן לפי' זה בין לפי' זה לא קי"ל הכי
 וכדכתב' בנ"י א' סטה נג' וכחוב עוד סס סיחן
 להבחין כו' נ"ב ומרעוליס טלנו קסה להבחין שכל הוסט לנן
 הוא אלא עד מק"ס שיחמיל הוסט להחזי' הוא גגו טל
 נסק' ובלמט"ח הוסיף וגם א"א לידע ולהבחין סיס לוסט
 ג' עורוח טא"א לקלוק זה מזה ע"כ וכתב המטה וגפי'
 שאין חזו בקיחין בשיעורין אלו נכו' לסחוט בלמטע' הצואר
 לחזרכו דאז יוצא מדי' ס' ע"כ והס' דברי סמ"ק שהגיה
 המחבר דאז יוצא מדי' ס' ע"כ טטה ד' ואפי' לכתחילה כו' נ"ב
 שרש"א בנ"י ור"י נט"ו אוח' ח"ג ור"ע נפי' המטנה
 כתבו כן ולא הזכירו דברי החוס' ועיין בנ"מ ובח"ט וכחב
 דמ"ח ונלע"ד להכרעה דבכל בהמה ומיה שהסי' בלמטע'
 הדין עס הר"ן ובחורים ובני יונס טהסי' מן הנז' הדין
 עס רש"י וכחב רט"ל נסי' חז ומשמע מפי' רש"י אפילו
 מחך אח"ך המשיקה ליח לן בה וכן עיקר זכ"כ הסריטה
 ונסי' כל ביונה נ"י אכחוב עוד בזה נס"ד יג
 סטה י' וכ"כ ברמב"ם כו' נ"ב וכן נראה מדברי רבינו
 עשה"ט שכתב טחט מן הנדלין שחיטתו כשרה ובלבד כו'

יד עשה יד אלא שר' מדבריהם טחט לא החזיר
 הכי פסולה כו' נ"ב וכן מוכח מהר"א וכן נר' מדברי
 ס' האגודה מח"ך לטון שחיטתו בנ"י וכו' ולמט' ח'
 ונ"ל שיה' דעת הרמב"ם נפי' מה' ס' שכתב זאת סטה מן
 הנדלין שחיטתו כשרה ולא הזכיר שחט מן העורף
 מסוס לנ"ל דיה וזה מירי דוקא בבהמה שחיטתו ולכ'ן
 לא כתב שחט מן העורף לבלבד שחט מן הנדלין כו' אף
 שכתבה נטנו סחי התלוק' ומה טלח בנ"י דבוקא בהחזר'
 כי הו"ל מקור' לכיו' דבדוק' מן הנדלי' בלל' הר' ז"ל דיו"ש
 מן העורף וז"ל דבדוק' ס' דז"י גאות מן הנדלין בשר' אפי'
 בלח' החזיר למה לא כת' לטוחט מן העורף ח"ן שחי' בשרה אלא
 בהחזיר וכן מדברי ר' יצחק נב"מ שכתב דס"ל לרבינו
 כמו ספי' החזיר ענד' ח"ן לכתחלה לא ח"פי' החזיר הסיחן
 ח"ן לא החזיר ח"ן ספק למלח' לכת' סחוט מן העורף
 לייקני' ח"ן מ"ט עס דהר"ן ס"ל לדעת החוס' זה חינו
 דהר"ן כתב נפי' בלע"ח רש"י דבטוחט מן הנדלין בלע"ב
 כשרה ח"פי' בלא החזיר הסימנין ומוכרח' חנו לפרט' לטון
 ר' החסיד בל' כר' וס"ל לרבינו כמ"ט החזיר וכו' דלע"ב
 אין לכתחלה לא וס' הפסק' הענין ומ"ט ח"פי' החזיר
 הסימנין גיירה חטון לא ע' הוא ספי' דברי החזיר לכתוב
 נא"ע"ג לחנו כו' לא שג"ח לומר סוהו לעסו על' הרמב"ם
 והר"ן ח"פי' כן דעת הר"ן ובלכתחלה וכו' חספ' שח"ף
 דעת הרמב"ם כהר"ן דלע"ב ח"פי' לא החזיר שחיטתו
 קשרה וכן דעת דמ"ח ענד' ולפי' כך גם הרמב"ם לא הזכיר
 להזכיר דלע"ב חזרת סימנין ע"כ ולי' קסה שאין דרכו
 סל' הרמב"ם להסמיט לין לכתחלה ולהניחו מכלל' דלע"ב
 ואפי' נאמר כן היינו לכתוב דלע"ב לכתבנו אבל לכת'
 לא פירש דלע"ב ח"פי' בלא חזיר הסימני' בשר' וליכא
 לחימר דחסס לטון חזקנה דנשחית' בנטנה מצינ' לפרוש'
 דמה טלח נחפרט' לח"פי' בלא החזיר סימני' הוא מפני
 שטנו ג"כ בשחט' מן העורף שחיטתו פסולה וכה' ודאי
 בלא החזיר הסימני' היא דמפרט' לה בגמ' דבהחזיר
 גימני' שחיטתו כשרה וח"ב היינו סלוקה דבטוחט מן
 הנדלין חס' איחא דגם סס בני החזיר סימני' אלא ודאי
 דבלח' החזיר סי' חיידי' אבל להרמב"ם סל' לכתב סלוקס
 דבטוחט מן העורף למה לא כתב לח"פי' בלא החזיר סימני'
 כשרה וכחטו הנ"מ ודמ"ח ונ"מ ג' הפסד' טדעח סחוס'
 דאפי' לא החזיר ח"פי' דלע"ב פס"ה לכת' אלא טדעח
 החוס' לדין החזיר זין לא החזיר בשרה דלע"ב ולכתחלה
 לא ולא בלא החוס' לומר אלא טלח בשרה דבהחזיר ח"פי'
 לכתחלה אלא בין בהחזיר בין בלא החזיר דלע"ב בשרה
 וכחב הש"ך שמהר"ס חיליק ג"כ בחידושי' הסי' כן על
 הכי אלא הוא ז"ל פנח סמעי' קר' לדברי ר' המחבר וכתב
 טכן הסכימו בס' חורח חיים ובס' זבחי' דק' טו'
 טטה כ' ונר' מדבריו לח"פי' החזיר צריך שידע כו' נ"ב
 וכן מוכח מדברי ר' געה"ט פריסה ולענין הגבה' רבינו
 המחבר בפרטו הקצר כתב צריך שחוט שיטוחט בלמטע'
 הנז'ר וחס' שחטו מן הנדלין שחיטתו כשרה וכו' שהחזיר
 הסימני' וידע שחכמ' קודם שחיטת המפרט' כן וזה'
 לטוחט מן העורף ע"כ חפס' הרב ז"ל כדעת החוס' דבלח'
 החזיר שחיטתו פסולה אף דלע"ב וחס' כדעס' הר"א ס'
 לח"פי' בהחזיר צריך טדע' סחחן הסימני' קודם המפר'
 וזה' חכת' דמה הפסק' לח"פי' בהחזיר צריך טדע' סחחן
 הסימני' ח"פי' נר' כן מדברי הר"א ס' י' להחמיר
 אכן כמה ספס' לפסול בלא החזיר ח"פי' ידע ומשמע נמי'
 ח"פי' לא חתך כלל בשר כננדין קודם סחחן ח"פי' ח"ן
 נר' לו כן אלא דוקא בידע בודאי סחחן הבה' קודם סחחן
 ח"פי' ח"ן י' להחמיר אבל מן השתם ח"ן לאשור' מלחמה
 טדע' סחחן ח"פי' קודם סחחן המפרט' ח"ן להסמיר
 ולחזור ואפילו בלא החזיר ונלע"ד כתב דלח' החזיר

פנסת הגרולה הלכות שחיטה סי' כו

לומר ויאמרו מספק וכ"כ במ"ג והרשב"א בח"ה ור"מ
 והמהר"ם והאגור ור"ע ורבינו ב"י בספר הקצר סכתו
 קטלה גם בשחיטות מה"י וי"ל ול סכתוב הכל נקרא
 קטלה בין לאסורה מספק לא חשו לבשר אי מטעם ספק
 לא בולעו כיון דזו הכי ובין הכי חסורה לחול אבל
 דמ"א כתב דמ"ל ללא קא מיבעיא ליה אלא לענין נבלה
 אבל באקילה חסור מדינת וסוה דע"ה הרמב"ם
 טעם בו כתב בס' המנוח כו"כ עיינב פרישה וב"ח בקונו'
 אחרון ובמ"ק בא וגם ביה פ"ט פ"י במיעוט בשר
 כו"כ ובן פירש הראב"ד בהגהות אלא טרטי נקט לחומר
 והראב"ד גזקט לה לקולא ובכ"ת חמה עליו ולח"מ הל"ץ
 בעדו ע"ט ועיין בדמ"א דס"א ע"ב וכמ"ס עליו כס"י כג'
 בהגהת הטור ועיין בתשו' הרשב"א ז"ל ח"א סי' סס"ז
 ג"כ ח"ה סעיף זה כבר כתוב לקמן בס' זה בהגהת כ"י
 חות כ"ח ע"ט) עי טחיגו יודע הלכות שחיטה
 פנין לעמוד עליו מחלה ועד סוף כדי טיהא שחיטתו
 בטיה אם צריך לעמוד עליו אף נמיטעו בשרא סלא
 החליד לדעת ר"י כחבתי בסימן א' בהגהת הטור
 כג' טעם לו וסחטו טעמיה למעלה כו"כ מטעם
 דאם טעה טעמו מלמעלה למטה אין כאן חלוקה אלא סתיה
 דיה ע"ה טעם א' והרמב"ם ז"ל ע"י במיעוט קמח כו'
 ג"כ עיין מ"ס בס' בהגהת כ"י כח טעם ב'
 וסחטו מלמעלה למטה כו"כ ע"ג דהרמב"ם סוכל חתח
 המטליח וכ"ס זה היונו כשהחליד חתח קטליח וסחטו
 מלמעלה למטה דלאו אין הסחיטה מגולה אבל כאןסחחך
 זה המיעוט מלמעלה למטה ואח"כ קווח כדרכו ה"א זה
 המיעוט סחחך מלמעלה למטה נחשב לאין הואיל וסחט
 השאר שחיטה ראויה קמ"ל פרישה כו' בחוה
 שטה וכו' אם סחט רוב קמ"ל בהגהת כו' כ"כ פ"י חלוקה
 חתך מיעוט נסחחך ע"י כ"כ פ"י חלוקה חתך
 סגל אם סחט גיעו הגסוף מטעה למעלה ע"י להחלוטו
 בשטה דמיה סחחך מיעוט הגסוף ממטה למעלה בזה לא
 נחשב להשחיטה הואיל ורוב הס' נחטט בראו וס' כס'
 רב' נחטט בראו אלא דמיידי שהחליד חתח מיעו' הנסחחך
 וסחט מלמעלה למטה הס' רב' נחטט סחחטו בחללה
 שאין הסכין מגולה ה"א הואיל ורוב הס' הראשון נחטט
 הוי כאלו גם זה החחיל בו טעם מיוחד למימד עליו כחחך
 הענה דעם לא החחיל בו טעם מיוחד למימד עליו כחחך
 דמיה קמ"ל ללא פרישה ואם דברים אלו נחטט רב' ע"כ
 הם לס' הרמב"ם יחנא רב' ע"כ דהגהת כ"י כו' טעם
 א' בהגהת כ"י כו' ג"כ פ"ט פ"י דחולין ד"ט ע"א ולסון
 דהגהת סחכריע ירו נחטט לו גרומיו ג"י הכרעה בב"א
 היה שוקל עין געין נחטט לו גרומיו ג"י נט"ו אות
 בתרין דבין הגרמה ונחטט ר"ל שיטה המשקל לנד' וכן
 ד"ח"ג דבין הגרמה ונחטט ר"ל שיטה המשקל לנד' וכן
 בשטתיה ר"ל שטה חוץ למקום שחיטה ובהגהת שחיטות
 מה"י וי"ל כתב לטוב לסון חתך לסון הגבהה ונחטט
 מוסיטיהו על גרם המעלות וס' יחיד נטיג בחוב וי"ת
 פעם מלסון פעם נחטט ע"ה ולא ידעתי פירושו מה עיין
 פעם להגרמה וזו"ל סגל שחיטה למעלה ממקום שחיטה
 גוגע נעם שחחח הלטיניס וי"ת חתך לסון הגבהה ונחטט
 טעם דבעינן חמילה שחיטה וסוף שחיטה בהכנה וכ"ס
 קליש החמטע דנסיק ביה מיוסח אגריך לקיח בהכטר
 הקרום ה"ס ממחר"י וי"ל וס' יחיד נחטט ונחטט
 נחטט מנין לשחיטה מה בלוחש נחטט וסחט מקום סחח
 חטטו ע"כ ע"ה טעם י"א אבל אם סחט הרוב במקומה
 ג"כ רב' וס' חסון דלא חלף ללע"ה רב' ע"כ פ"י חלוקה
 אף בהגהת סוסל כו' דמ"ס לסנין הטור וכו' פרישה
 ונחטט חתך דמ"ס חסון חתך' לחתך חסון ג"י

מדינת ואף רש"י יסבור כולו פסל הגרמה נמיעו' בחרה'
 אלא מטעם חומר' חו טעם נחיר בזה נחיר איפכא ולת'
 מטעם הגרמה ל טעם יג ודוקא טעמ' רוב חלל
 הקנה נ"כ פי' הקרום סחחך הטענת סחחך הטענת
 יחד נק' קנה פרישה וכתב הדרישה ה"א ללא כתב רבינו
 דין זה בס' כג דין זה שחיטה הוא מטעם דדיו זה הוא
 בפ"ק לחולין ודין שחיטה בח"ב לחולין והגהת דרישה כתב
 אבל הס' שלא כתב דין זה כאן ולא בס' כג' ואפטר
 דרכי' נח להסמיטו כאן רביח' דאף אם סחט רוב הטענת
 והגרים אחר' א"ה חסיד הגרמה ולא אמרי' סתיה נחטט
 כרוב הגר' לענין ולא יחטט הגרמה אחר' אבל לענין סחח'
 פשיטא דאינו נחטט כרוב ע"כ ואני אומר שבס' כתב
 רב"י דין זה שב"כ אבל אם סחט רוב חלל הקנה במקום
 שחיטה כו' כשרה מטעם דוקא רוב חלל הקנה ולא
 רוב הטענת וכן פי' ס' ל טעם כ"א יס חסרי'
 הכל כ"כ מצאחי לרש"ל סכתב לפי מ"ס דני' יס חסריס
 חס' הגרים שליס וסח' ב' שליס' חל"ס לאסור טיה או החלי'
 נמיטעו קמח חס' בקנה ולא אמרי' דמ"ס מחזי קנה פטוס
 דאם כן הגרים שליס וסח' ע"י פניסיס כ"ס דניחא הכי
 ואדרב' אמרינ' חסיל' וסח' ע"י פניסיס כ"ס דניחא הכי
 ע"י מ' מטעם דאינו מקום שחיטה אבל נטהה
 והחליד מודה גם נחטט רמ"ס מיעוט בשרא סכתב הכל
 סחוט כראוי וס' חסרי' מחחר דנעשה כעין סיסול נענין
 שחיטה כ"ס נמיטעו קמח ודברים ברורים הם ודלא כמ"ס
 מהר"ך בסוף דין חללה דמיעוט קמח טל קנה לא
 גאסר מטעם חללה מדי דהוה אחזי קנה פטוס יוסרי ליה
 מדיה ב"ח וס' ד' חוק' מ"ס רש"ל דטהה או החליד
 נמיטעו קמח דפטול מלמה מקומות בחלמוד ומהרמב"ם
 דמכארו טיה או החליד נמיטעו קמח והעלה דמ"ס רש"ל
 היינו לדידהו דמחחרו בהגהתה נמיטעו קמח וה"ה בכל
 ה"א והיינו מטעמיה דאין קנו בקיפין נבדיקת הוטע
 נמיטעו קמח נעב בואט אבל מלגנ' ולע"ה הפוס' והרמב"ם
 מכללם כשר בני טיהה בין חללה כחוב הגרים שליס וסחט
 וכמ"ס הדרישה ע"כ וס' המאור כחוב הגרים שליס וסחט
 שליס ועמד פסולה ואינו למה למזי קנה פגוס והוסוף
 עליו כל שהוא ונחטט לפי שיק הוא מקום שחיטה וס'
 אינו מקום שחיטה ע"כ וזה גמיה לדעת רש"ל רכו היכי
 דמקום שחיטה מהני לאסורי' היכא שחט במקו' שחיטה
 רמ"ס מהני לססול היכא שקה או שהחליד במקו' שחיטה
 אע"ג דהוי נמיטעו קמח ועיין בחשו' הרשב"א ח"א סימן
 סס"ז ל ב טעם כג' והרמב"ם הכסיד הכל חוץ
 מהגרים שליס כו"כ עיין בפרישה ונעפוי סהרמב"ם
 כתב שחיטתו פסולה ור"ל נבלה למ"ס סס בס' הוהו כל
 מקום שאחרט נשחיטה פסולה הרי זו נבלה - וחלו רב
 יחודא פסק רמב"ם כוחיה נהגרים שליס וסחט שליס
 והגרים שליס טריפה קאמר ולא פסולה ס"ל להרמב"ם
 דלא אמר רב' יחודא טריפ' חללא לאסוקו מדרב' הוגז לחמה
 כשרה אבל ודאי דהוי נבלה דב' הסוה' דל"ב אחר' במטנה
 כלל אמר ר' יצחק כל סנפסל' נשחיטה נבלה והודה לו
 ד"ע וכן הלכה למ' ל ב ע"ג טעם ח' וכל זה בקנה
 כו"כ פ"ג הל' המחלוקות הללו דרש"י חסור כל ההגרמות
 חסר שחט שני שליסים ודברים שליס' והרשב"א וי"א
 ופוליס כל ההגרמות חוץ משחט שני שליסים והגרי' שטע
 והרמב"ם חסר הכל חוץ מהגרים שליס' וסחט שליס'
 להגרים על רש"י וס' הרמב"ם דמכסיר שחט של' ודברים
 שליס' וסחט שליס מודה לכל שחט כל סתת חוץ למקום
 שחיטה קודם גמר השחיטה פסולה לחלו' לרש"י וס' יגמר
 הכמר שחיטה דעינו הרוב וסח' הגרים וס' יגמר נקנה
 שחיטה פסולה וכו' ע"כ ר' ע"ג חסון חתך' חסון חתך' חסון חתך'

בגשת הגרולה הלכות שחיטה סי' כד

והפרישה לצד דאף לרטי נשחט שני שליטים והגרי שליט
שחיטתו פסולה בהגרים שחוז משליט לשרה והם להגרים
חמוהים וכבר חמה עליהם הב"ח בקונט' אחרון וכתב הב"ח
דמזוהר הוא דבהמה אפי' שחט רוב הוטה החל' ואח"כ
הגרים בחורבן הוטה ואח"כ שחט כל הקנה להלכה
שחיטתו פסולה והוא מדברי הרא"ש גבי הי גי'ו חרב'ן
הוטה כו' כ"כ רש"י ע"כ ע"כ ודמ"ח ע"כ ועוד
הכתוב זה בס"ד צ"ל ע"כ בהגהת הטור לה טעם דעיקור
פ"ט"י צ"ו נ"ב ע"יין בפרישה וצ"כ ה' ולכתוב דבריו בס"ד
בפסק הלכה לה טעם פסול העיקור משום דכתוב ושחט
ולא ועקר האזוח שחיטתו מהר"י וי"ל והפרישה
ל' טעם ה' וה"ג כתב כו"צ ע"יין בחוס' ובדרישה
ל' טעם ו' או נשחט במקומו כו' נ"ב סי' ש' ע"ק
מקומו מן הלחי ע"י הסל'ן בשעת השחיטה או נשחט
מעצמו קודם השחיטה א"כ ה"ק בין שנקר מן הלחי
ואיכה נקב מפלס בין שנשחט ממקומו למטה וליכא נקב
כלל וכל ענין לא הויה טריפה לה"ג אלא דהל"מ היא
דאין שחיטה מועלה בהן אבל לפרש"י עיקור בה"ג הויה
טריפה וזה מיישב ב"ח ללאחר שכתב דבי' מחלה דעיקור
לבה"ג היינו שנקר הסי' חזר וכתב בדרישה דבר' השוחט
שחט סי' א' צ"ע וכו' לצורוי' דשם לפרש"י דטריפה הוא
עיקור זה ואפי' שחט איתן א' ש"ע ואח"כ נמצא הטני
שחט כשר ג"כ בקונ' אחרון והפרישה כתב הדרך הראשון
לפי דעת ר' בעה"ט וכתב אחר זה והיינו דקחני אח"כ
ואפי' צ"ע א"כ נשחט ושחט הטני או שנקר בחוך השחי'
דטני צליטניה ולכתב גבי נשחט ושחט הטני דר"ל להשחטה
לעשה קודם השחיטה וגבי נקר כתב או שנקר בחוך
השחיטה דמשמ' שנקרה נעשית בשעת שחיטה מלח שחיטה
ע"כ ולפי שאר המפרשי' כתב דאין נשחט ה"פ דנחלדל
הקנה מהוטה ונחפלו זה מזה וכן מביא ג"י דעות דיש
פירושו כן עיקור עוד כתב דהחוס' צ"ק דף ט' והרא"ש
והר"ן והש"ע הביאו הגירס' שנקר הסי' ונקר ממקומו
ומשמע דהכל א' הוא דנקר ה"ה הלחי ונשחט משם
ובזוהר וצ"ג שחט סי' א' ואח"כ נשחט הטני כת' דמזר לכתוב
בלשון בדרישה משום סיפא דאין ידוע לה דף
יט ע"א טעם א' שחט סי' א' צ"ע וכו' לשון בדרישה שחט
אח' הוטה ואח"כ נשחטה הגרנה לשרה נשחטה הגר'ן
ואח"כ שחט את הוטה סמו' ובעי נגמ' ע' השוחט לדיוק'
מינה דאין שחיטה בגרנת ודחי משום דגרנת ענדיל
לאשחוטו סי' להכי נקט שחיטה נוטה ושחט בגרנת אבל
אח"כ דה"ה שחט את הגרנת ונשחט הוטה ולכן
כתבו ר' בעה"ט ור"י שחט סי' א' מהם **טל** - טעם
ב' שחט א' ונמצא הטני שחט נ"ב לאו דוקא שחט דה"ה
ספק דום או טהר או החליד או הגרים פסולה דלא קחני
כל ס' שישחט שחיטה פסולה וכ"כ הרשב"א בת"ה
ובשחיטת מהר"י וי"ל כתוב כל ס' שאירע לאדם וספק לו
אם אירע קודם שחיטה או לאחר השחיטה פסולה זה
הכלל כל ספק שחיטה פסולה **כו** - טעם ג'
אם לאו פסולה נ"ב בלאו אינו מועיל לא חפס צ"כ כי
מחי מועיל בו כאלא חפס בזהו סי' ליון שלא חפס בזהו
הסי' עצמו שנשחט והוא שחט דאחרי' אי נשחט קודם
שנשחט לא היה יכול לשוחטו כי היה מחולל מלאו שלא
חפס צליטניה כמ"ס למטה אבל כשמינין השוחט והטני
שחט בלא שחיטה ואינו יודע מחי נשחט לא מעלה ולא
מוריד לא חפס או חפס צליטניה וכמו כן אינו מועיל
לו סיביא ויקף לא נשחט ולא נשחט חתך השחי'
אפי' שנשחט הסי' קודם שחיט' כן יהיה מראית חתך השחי'
שלא נשחט כיון שלא נשחט השחיטה בעצמו כלו או
היה הטני נשחט אחר שחיטת חבירו וצ"ל לעולם י"ס חיות
בזה הנשחט כ"כ אחר שנשחט חבירו כמו קודם שנשחט

ר"ו נערו אוח ה' צליטניה עיקור ונ"ס לא מעלה ולא חביר'
לא חפס או חפס צליטניה הוא שלא נדקדק לאם היא
פולה בלעת היה שיעור לו הוא לא חפס דכחפס פטיטה
דלא יועיל לאפי' נמצא הסי' עצמו שנשחט שחוט חפס
האי' שחיטתו פסולה ואולי ה"ק או חפס צליטניה יקף
ולמ"ד דאפי' חפס צליטניה חפס צליטניה השוחט ונמ"כ
שחוט חפס ק"ל בדברי ר"ו ב"מ דליו מועיל חפיסה
כלומר לא חפס צליטניה שחט את הוטה ומצא את הגרנה
שחוט דהא ודאי כשיטת דלא מהני לכל עצמו דמצא הסי'
שחוט דמהני בלא חפס צליטניה הוא חפס צליטניה
שחיטה שחטה אבל נמצא הגר'ן שחוט ולא שחט מה
יושיענו לא חפס צליטניה כיון דאין הסי' השוחט שחט וליכא
למימר א"א לשחטה שחיטה שחטה וכן ראיתי לחוס'
ולראש"ש כתבו דלא מהני חפיסה שחט את הוטה ונמצא
הגרנה שחט אבל לא הזכירו לא חפס צליטניה דהא
ודאי פטיטה ולמ"ד ומצאתי בניאורי מהר"י ר'
חביב זל שאחר שביי' דברי הרא"ש ומה שהסכים דלא
מהני חפיסה אלא בלא חפס את הסימנין כתב בלשון הזה
ולפי דרך זה אין מקום להקשות למה לא מהני חפיסה
או חפיסה שחט א' ונמצא הסי' שחט כי הוא מזוהר כי
ענין חפיסה צ"ל הוא מועיל דוקא כשהסי' השוחט הוא
השחוט כי אם לא חפס בו מחנדלנ' שחיטתו אבל כשהסי'
השחוט אינו השוחט מה יתן ומה יוסיף צ"ו חפיסה
סימנין ומינה כי אין מקום להחיר ע"י סיביא עוף אחר
ויקיף כיון שכפי דעת הרא"ש לא מועיל חפיסה לבדה
רק ע"י יסוד חפיסה צ"כ אומם לדעת האו' שהחפיסה לבדה
מועיל ואפי' מעוף אחד יש מקום להקשות למה לא
תועיל חפיסה גם נמצא הטני שחט כו' בס' אדם ומה
נחן טעם אפי' לפי אותו דרך ואין צורך להחיר בו כיון
דהחפיסה היא להחמיר ולא להקל - שהיה צ"ה על יסוד
חפס שחמור' דבר השחוט ע"י שנשחט לבאן ולכאן אין
החך ישר ע"כ ולפי' אין מקום לקושיתו ע"כ
דבריו שחמור' הרבה ור"ל ביאור דבריו דכיון דלדעת
הרא"ש לא מהני חפיסה אלא בלא חפס הסי' דנעשי' אחר'
לא חפס צליטניה וכן חפיסה איך יועיל נמצא הסי' הנשחט
ולא שחוט כיון דבא לא מהני לא חפס צליטניה ולין דהחפיסה
לא מהני אלא בלא חפס מינה דלא מהני היכא דהחפיסה
לא מעלה ולא מוריד וזהו כוונת הרב צ"כ כיון שכפי דעת
הרא"ש לא מועיל חפיסה לבדה רק על יסוד חפיסה צ"כ
כל' ראש לא חפס לא מהני חפיסה אלא כחז' ללדעת
האו' דהחפיסה מועיל לבדה יש להק' למה לא מועיל חפיסה
נמצא הטני שחוט וכתב דבס' אדם ומה נחן טעם אפי'
לפי אותו דרך כו' ויחז' הטעם שכתב ר"ו דלא יועיל
חפיסה לא בעצמו ולא בהמה אחרת חפס בעצמו לא יועיל
מהטעם שכתב החוס' והרא"ש חפיסה ע"י בהמה אחרת ג"כ
לא מועיל כיון שלא נשחט הסי' השוחט בעצמו אפי' שנשחט
הטני קודם שנשחט כך יהיה מראית חתך השחיטה של זה
שנשחט כיון שלא נשחט כמו אם היה הטני נשחט אחר
שחיטה חבירו צ"ל לעולם יש חיות בזה הנשחט כ"כ אחר
שנשחט חבירו כמו קודם שנשחט וא"כ מה יושיענו חפיסה
דבהמה אחרת אח"כ אמר שאין צורך להחיר צ"ו צ"ל
דעת הרא"ש כיון שהחפיסה היא להחמיר ולא להקל לפי
בנויה ע"י חפס כו' על הדרך שביארנו למעלה ואפשר לפי
נע"ה בת"ס ואין צורך להחיר צ"ו לפי דעת הרא"ש כיון
שהחפיסה היא להחמיר ולא להקל שכתב הרב ז"ל ומה
שכתב הרא"ש ז"ל דהא נשחט האו' ונמצא חבירו שחוט
לא ענדיל חפיסה בהמה אחרת הוא חפס צליטניה שחט רבי'
יוחנן סוגר דאי אפשר לשחט א' חפיסה שחוט ומכל מקום
נע"ה חפיסה להחמיר אבל לא להקל ולהכי לא מצינו חפיסה
שחט את האו' ונמצא הגר'ן שחוט כיון דהחפיסה היא

שנמלח טרם מלוח אינו אלא מדרבנן כדאמר זעירי במנחות
 ויין נסך וכיוצא בהם אפי' קטן וכל הדם כדאמר ר' ב"ר
 למס' פסחים גבי נתיקת חמץ ומיהו כל זה דוקא לפירור
 רא"ס לפירט גפ' הנויקין כל שנידו דבר שנחה בידו
 לחקן אבל לפי ר"ח שפירט מה שהיה כבר בידו לא נריכין
 לכולי האי ולרבינו ברוך נראה דכיון דרוב מצויין אצל
 שחיטה מומחין הם לא צענין חרי אפי' לאחזק חיסורא
 מרדכי והגהת אשירי ס"ק לחולין ומצוהר טס בה"ג לא
 הוצרכו לזה אלא היכא שנתנו לו בשר לאכול ולא ראה
 בית השחיטה ואחרים אובלים ולא הו"ל אצל היכא טס הוא
 אוכל סמכין דאינו חשוד לאכול נבלות וכן היכא דנמצאת
 הבהמה שחוטה כהוגן אלא שאין יודע אם מומחה
 שחטה אם לאו סמכין ארוב מצויין אצל שחיטה מומחין
 הם ולפי זה פ"ט המרדכי בטס רבי' ברוך לסמכי' ארוב
 מצוין אצל שחיטה מומחין הם היינו דוקא היכא שנמצאת
 הבהמה שחוטה כהוגן אלא שאינו יודע מי שחטה אבל היכא
 דנתנו לו בשר לאכול ולא ראה בית השחיטה וגם הוא לא
 אכל ממנה צריכין למי' כחירוק המרדכי לס' רא"ס או
 או לס' ר"ח ועיין בר"ל ס"ק לחולין סי' יא ובדמס"א
 בריש חולין ד' באותה טעה ומסידוע שנשחטה
 כראוי כו' נ"ב היכא דהיא נקובה לפניו אפי' ג' לייכא
 חרתי לריעותא איתרע לה אוקה קמייחא מורי הרב בת'
 ח"א סי' לו ה' טעה ט כגון טעה אפי' וזכ ונטל בני
 מיציה כו' נ"ב גדולה מוז כחצו החוס' בפ"ט דף מג
 ע"ב ד"ה קא סבר עולא כו' שאף טנולד הספק נחיים
 אמרי' נאשטה בחוקת החר עומדת ועיין בס"מ ח"ב סי'
 קכו קכת' ו טעה י והחזירם לשהם נקובים כו'
 ג"ב ואפילו יש טס נקבים הרבה שלא במקום שיניו מס'
 דחלי' נואכ חוס' ור"ו ור"ל בפ"ק סי' ית ומ"מ וכחצו
 רבי' נמי' לו ועיין בפרישה ודרישה שכתב סי' מ"י שרצה
 ללקח קן מדברי ר' נשה"ט שכתב והחזירם לשהם נקובי'
 דמטמע נקבים הרבה והוא ז"ל כתב דלין ראה לקאי
 אבני מעים טהם רבים ו טעה יד א"כ יומד כו'
 נ"ב פי' א"כ לבדקם אחר שחיטה וי"מ א"כ לבדוק אם לא
 נשחט בהגרמה וכבר דחה הדרישה פי' זה ובע"ז פי' דאשחי'
 רוב קאי דיכול לסמוך על ראייתו שהוא רוב

בי ובו ט טעמים

א' די"ט ע"ג טעה נה פירוש טבל זמן שהוא נחיים הרי
 היא אסורה משום אמת' ומשום שאינה זבוחה נ"ב לשון
 הרא"ש הוא שהרכיב פס"י והחוס' גפ' אין נדון בפירו'
 דהרי היא בחוקת איסור ב טעה נו הלכך אם לא
 נחברר לנו שנשחטה שחיטה כשרה נ"ב וכמו כן באין
 שאין בה טס לשון הרי"ף והרא"ש וכחצו ר"ו נט"ו אות
 ה ח"ג פי' ואי איתחיליד ריעוחא בשכין צריך לדעת שנסכין
 בלא פגם שנשחטה ע"כ כוונתו ז"ל דאפי' ג' דצריך לדעת
 שנשחט כראוי ובסכין בלא פגם אין הדבר טוס דהא דצרי' לדע'
 שנשחט בשכין שאין בה פגם היינו בלחיליד ריעוחא
 בשכין כמ"ס הרי"ף בפ"ק לחולין אבל נסי' אפי' ג' דלא
 לחיליד ריעוחא כל שלא ידע שנשחטו רובן לא ינחה
 הבהמה מחוקת איסור ועיין במ"מ וז"ל רש"ל בפ"ק לחולין
 סי' יח על דברי הרא"ש ז"ל טהם כדברי הרי"ף ודעתו
 לפי דקאי נמי אסכין שאינה פגומה ולמידק מיניה דאי
 לא נבדק מחלה ושחט בו מן החסם וטוב נאבד אפי' ג'
 דליחא ריעוחא קתן מ"מ היא בחוקת איסור עד שיודע
 לך אבל אם נדק הסכין קודם שחיטה ואח"ך נאבד שחיטתו
 דכשרה ע"כ ב טעה נו וכמתה מאליה כו' וסיימו
 הרי"ף והרא"ש ומעמאה במשא כנגלה וכ"ב הרמב"ם ז"ל
 ור"ו ונמ' הוא מחלוקת אם היא טריפה או נבלה ופסקו
 השו"תים להחמיר שהיא נבלה כדכתב הב"מ אין מטוס

דבזה נ"ב צדור שלא נ"ב ע"י דחיקת הסכין על הגרמה
 וקפצה חוליה זה ממקומה שהרי נחכה הטבעת ואין
 לחוש שיהא תחלה נחפה ממקומה ואח"ך מתך בה דאין
 לחוש לדחיפה כלל אפילו לדעת המחמירין אלא כשרואין
 שלא נמתך הטבעת ויש להם קצת סברא טכה הסכין דחסו
 ולא היה בו כח לחתכו אבל אלא שאנו רואין שנמתך למה
 לנו להחזיק איסורא שהיה ממילא לחוף חדע לך דא"כ
 כשנמצא בשחיטה שחי חתיכות בקנה וטבעת א' ביניהם
 ואף שלא נחלטה מטס מ"מ נימא שאזנה הטבעת נחפה
 ולא הו"ל טס חתיפות סמוכות וכ"ח הא נמי טריפס; הא
 פטיטה דליחא דהא כתב נסי' כח שחט נטיס ובטלשה
 מקומות כשרה דפטוט משמע אפי' אם הם סמוכים וטבעת
 א' ביניהם אלא ודאי דאין סברא להחזיק ריעוחא אלא
 כשרואין שלא נמתך הטבעת אלא נ"ב כולו טלס שלוח
 אנו אומרים שמה נדחף בלא חתיכה ט"ו

טור בימן בה ובו ז סעיפים

א' דף י"ט ע"ב טעה ה' הסוחט צריך שיבדוק בסימנין
 כו' נ"ב הפילו היה הסוחט זהיר וזריו הרמב"ם ז"ל פ"א
 מה"ט ועיין טס ב"מ ב טעה ו טל זמן שאין
 ידוע שנשחטה כראוי כו' נ"ב וליכא למימר זיל בחר רוב
 העולם דרוב העולם סוחטין רוב הסימנין דכיון דבחוקת
 איסור עומדת איכא למימר סמוך מעוט' לחוקה ואחרע
 ליה רובא ועוד דאינו מצוהר זה הרוב דכמה פעמים
 סוחטין שאין רוב הסימן נשחטין מרדכי ועיין בחסובח
 בה"ט כלל ק' סי' יג ב טעה ה היא בחוקת
 איסור כו' נ"ב יש מי שהקשה דא"כ ס' נלה היכי משכח
 לה ויש מי שרצה להטיב למאי דאמרי' בהמה נחיה כו'
 איינו לומר שיעמיד אותה בחוקת איסור דאורייתא גרידא
 אבל לא ללקות עליה אם נפל ספק בשחיטה שהרי חוקת
 האיסור טהיה בה עד עתה היה מטוס אמ"ה כי ודאי היה
 מוחה וגם נבלה בודאי אינה וא"כ איך ילקה עליה וגם
 לא חתיה טמאה מטוס נבלה מס' וזה טעות כי הפירו'
 הוא כן בחוקת אמ"ה היחה עומדת והוא היה א"כ כן
 בחוקת שאינה שחוטה ועכשו טנולד ס' השחוטה נוקמה
 על חוקתה שהיא בלתי שחוטה וכיון שאין אחת רואה
 מח' לפי ואינו יודע שאינה שחוטה א"כ הרי היא ודאי
 נבלה ויכולין להתרוח בה מטוס נבילה ולוקה עליו וכ"כ
 הרמב"ם כדליח טמי שנשחט ולא נדק הסי' הרי היא נבלה
 ודאי וכן פירשו החוס' בפ' כ"ט אותה פפרס"י על הא
 דחניא האוכל נבלה ביום כפורים פטור ע"כ ואינה קושיא
 דלא אמרי' ספק נבלה רק אחסם שנשחטק לנו הדין אם
 אותה שחיטה כשרה אי' לא אבל הספקות הקורין מזל מקרה
 שקרה בשחיטה אמרי' בהא זיל בחר חזקה ודוק ונ"ע
 בדברי הרמב"ם ז"ל שכתב שאם נמצא הסכין פגומה אחר
 השחיטה שהיא ספק נבלה הגהות הרי"ף ז"ל בפ"ק לחולין
 ועיין בהרי"ף בפ"ק לחולין גבי הא דאמרי' רוב מצויין
 אצל שחיטה מומחין הם בחבתי דברי נסי' א' בהגהת
 הטור אפי' ג' דבהמה נחיה בחוקת איסור עומדת והסוחט
 אחר שנשחט לאו בידו איש אגתמן על הבת' דלא אמרינן
 דהיכא דלחזק איסור' עד א' לא מהימן אלא בנטיס
 רקיס דומיא לטיס שהאמינה חורה כמו טהם ובהה"א
 אמרי' עד א' לא מהימן אבל בע"ה מהימן וכשר סמכי'
 עליה ואפי' אשה כדאמרי' בפ' בא אשה ר' יאשמעאל מוסר
 לחמו ור' יאודה ור' יוסי לא פליגי אלא בשאר נטיס
 שאין מן הרוב אבל באתו של ר"י מודו ולהכי נמי סמכי'
 בשחיטה ובכהן המקריב ובטבילת גדה שאינה יודעת אלא
 פי' אחרים כדלוחו סמכי' אפי' כלל טל דני כל שהיא
 בחוקת איסור מן החורה אין קטן נאמן ולא אשה ולא
 גדול דלא מהימן כני חרי אצל מדרבנן כגון בשר אחר